

תורה אור

קג:

חלק פרק אחד עשר סנהדרין

מסורת הש"ס

(א) וימיתו מע"ל: (ב) וימיתו
ט: (ג) וימיתו הערוב
קדק: (ד) לא נחלף מקרא
ונס כפי' למח' לך קרא
פין חרש'י אגדות סט:
(ה) ולקמן קי' נדרים לו:
(ו) ובשאלות סמן ל"ט פ'
שמות איתא קצרתא:
(ז) (כ"ח לג: ט) (ז"ל אחד
ד"ה אחוה: ט) (ז"ל ית
מ"ז דק: י) כמ"ל: אלם
(ח) (ז"ל אחד ד"ה מעל:
ל) כמ"ל: שניה ואלם:
(ט) כמ"ל: אחוה:

גליון הש"ס

נבטא אבסולוט אין לו
חלק לערוב: ע"י מועה
דף י' ע"כ חופפות ד"ה
דקרב: שם ר"י ור"א חד
אמר: מ"ז מדרג רבה וקרא
סוף פ' מנורה:

מוסף רש"י

מהשתרע:
בטורקין מהשתרע ריע
אחד יוחא ט: ו שני רעים:
אלם שהעמיד מנשה נביכל
זרה לשון יעוש כפני נשים
למש' אחד: והעמדה לזמה:
ואש' אל לחותה לא תקח
לגורו: וסוף: רשענות
עולה דיון: טעם אחת
עליה כמיו: (כ"ח ג' ג')

מכל וכל עד שארגו עכשיו קורין ע"ג המזבח: היסר. נעשה לו
היסר: ממקום שאלם ממש. מקום שאלם יואל ממנו שנע הוא
ממנו ואינו ממנו להנחל אותו מקום: קמאי לא ידעי לארגו.
חכך ואמר כלום לנו להכניס המוקד כמו שהוא
לאורו ואמר כלום לנו להכניס בזה שמיא
אורו: שאנו משמשים בו. שמיא
בזמור: אמרו לו. בני דורו והלא
כסף וכו'. דני דורו דליקים היו
כדאמרן [ע"ה] נפתל דורו של יהויקים
ונתקרה דעמו: מפני מה לא מנו
אם יהויקים. צדי הכן שאין להם
חלק לעולם הבא: משום דכסיס
ויסר דברי יהויקים. נחמיה. משום
דכמי ציה רשע מה לא מנאזו:
שם עובדים כוכבים על גופא:
מחוק שהיה לדון זה: שם שמים.
משום ציון: כשכנע משה את
מפני מה לא מנו את יהויקים:
כדדיוטוס שמשפ. מפני מה לא
מנו מיכה כהני ארבעה הדיוטוס
דמנחמן: פסו מלוה נעטורי
דריס. שהיו כל העולם מתארחין
אליו כדכמי (במקרא) כל העובר
ושם אל הלוים זה מיכה: זה פסלו
של מיכה. כשכנע משה את
והשליח על גילוס להעלות ארונם
של יוסף בן מיכה ונטלו בהבא
והיו דכמי ועבר צ"ס זרה
כשהעני הקדוש ציון קרא לישראל
עבר מיכה עממה עבדו השם
לעשות העגל. ל"א מיכה עשה פסל
וגדלו עמו כשעבדו ישראל הים:
גרי. מקומו של מיכה. גררר הים
פסלו של מיכה קבוע ונשלה הים
המשק: לדוספו. למיכה: ועל דבר
זו. על פסלו של מיכה של מיתו
ישראל צדו נעשו אנשי פילגש
בגנבה שידו צד בנימין והרגו מהם
ארבעים אלף (שופטים כ): לגימה. אכילה
שמאליין אורחים: שני משפחות.
עמון ומואב שלפי של קדמו ישראל
כלום נכמים נכבד שלא יבאו בקהל:
מעלמה עינים מן הרשעים. מעלמה
מעני המקום שלא להניט ברשעו
לשם לו כדדיו הרעה אלא עושה
כאלו אינו רואה כמעשי:
עמון

כי בי חשק ואפלטמו אשגברו כי ידע שמי
יקראני ואענהו עמו אנכי בצרה אחלצהו
ואכבדהו אורך ימים אשביעהו ואראהו
בישועתי אמר ר"ש בן לקיש מאי דכתיב
י'ימנו מרשעים אורם וורעו רמה תשבר
מפני מה ע"י" של רשעים תלויה כיון שנעשה
אדם רש מלמטה נעשה רש מלמעלה ולא
נכתבה כלל ר' יוחנן ור"א חד אמר מפני
כבודו של דוד וחד אמר משום כבודו של
נחמיה בן חכליה תנו רבנן מנשה היה שונה
חמשים וחמשה פנים בתורת כהנים כנגד
שני מלכותו אחאב שמיים וחמשה ירבעם
מאה ושלושה תניא היה ר"מ אומר "אבשלום
אין לו חלק לעוה"ב שנאמר י'יכח את
אבשלום ומיתוהו ויכוחו בעוה"ב וימיתוהו
לעוה"ב תניא ר"ש בן אلعזר אומר משום ר"מ
אחו ואחיה וכל מלכי ישראל שכתוב בהן
ויעש הרע בעיני ה' לא חיו ולא נידונין יוגם
דם נקי שפך מנשה הרבה מאד עד אשר
מלא את ירושלים פה לפה לבד מחמטאו
אשר החטיא את יהודה לעשות הרע בעיני
ה' הכא "תרגמו שחרג ישעיה במערכא
אמרי שעשה צלם משאוי אלף בני אדם
ובכל יום ויום הורג (את) כולם כמאן אולא
הא דאמר רבה בר בר חנה שקולה נשמה
של צדיק אחד כנגד כל העולם כולו כמ"ד
ישעיה הרג כתיב "פסל וכתוב "פסילים
א"ר יוחנן בתחלה עשה לו פרצוף אחד
ולבסוף עשה לו ארבעה פרצופים כרי
שחראה שכינה ותכעסו אחו העמידו בעלייה
שנאמר ואת המזבחות אשר על הגג עליית
אחו וגו' מנשה העמידו בהיכל שנאמר
י'ישם את פסל האשרה אשר עשה בבית
אשר אמר ה' אל דוד ואל שלמה [בנו]
בבית הזה ובירושלים אשר בחרתי מכל
שבטי ישראל אשים את שמי לעולם אמן
הכניסו לבית קדשי הקדשים שנאמר "כי
קצר המצע מהשתרע והמכסה צרה כהחכם
מאי כי קצר המצע מהשתרע אמר ר' רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יוחנן [כי]
קצר המצע זה מלהשתרע עליו שני רעים כאחד מאי והמכסה צרה וגו' אמר רבי שמואל בר נחמני
רבי יוחנן כי היה משי להאי קרא היה קא בבי מי שכתב בו "כונם כנר מי הים תעשה לו מכסה צרה
[אחו במל את העבודה] וחתם את התורה שנאמר "צור תעודה חתום תורה בלמודי מנשה יקדר את
האזכרות והרם את המזבח אמן [שרף את התורה] והעלה שממית על גבי המזבח אחו התיך את
הקורה מנשה בא על אחותו אמן בא על אמו שנאמר "כי הוא אמן הרבה אשמה ר' רבי יוחנן ור"א
חד אמר ששרף את התורה וחד אמר שבא על אמו אמרה לו אמו כלום יש לך הנאה ממקום
שיצאת ממנו א"ל כלום אני עושה אלא להכניס את בוראי כי אתא יהויקים אמר קמאי לא ידעי
לארגו כלום אנו צריכין אלא לאורו יש לנו זהב פרויים שאנו משתמשים בו יטול אורו אמרו לו
והלא כסף וזהב שלו הוא שנאמר "לי הכסף ולי הזהב נאם ה' צבאות אמר להם כבר נתנו לנו
שנאמר "השמים שמים לה' והארץ נתן לבני האדם א"ל רבא לרבה בר מרי מפני מה לא מנו את
יהויקים משום דכתיב ביה "ויתר דברי יהויקים ותועבותיו אשר עשה והנמצא עליו מאי והנמצא
עליו רבי יוחנן ור"א חד אמר שחקק שם עבודת כוכבים על אמתו וחד אמר שחקק שם שמים על
אמתו א"ל במלכים לא שמעתי בהדיוטות שמעתי מה לא מנו את מיכה מפני שפסל מצויה
לעוברי דרכים שנאמר "כל העובר ושם אל הלוים "ועבר בים צרה והכה בים גלים א"ר יוחנן זה
פסלו של מיכה תניא רבי נתן אומר מגרב לשילה ג' מילין והיה עשן המערכה ועשן פסל מיכה
מתערבין זה בזה בקשו מלאכי השרת לדחפו אמר להן הקב"ה "בכבודי לא מחיתם על כבודו של בשר דם
ועל דבר זה נענשו אנשי פלגש בנבעה אמר להן הקב"ה "בכבודי לא מחיתם על כבודו של בשר דם
מחיתם א"ר יוחנן משום רבי יוסי בן קסמא גדולה לגימה שהרחיקה שתי משפחות מישראל שנאמר "על
דבר אשר לא קדמו אחכם בלחם ובמים ורבי יוחנן ידיה אמר מרחקת את הקרובים ומקרבת את הרחוקים
ומעלמת עינים מן הרשעים ומשרה שכניה על נביאי הבעל "ושגנתו עולה דון מרחקת את הקרובים
מעמון

כי בי חשק. לא שייך אלא ברבנות דעלמא כלומר אותו שחשק
כי ויביראמי אפלטמו: ע' שכרשעים פלויה. שאינה כמורה נשית
אומות המיכה אלא תלויה היא למעלה וגדלה כמורה רשים: כיון
שנעשה אדם רש מלמטה. שיש לו שגולין ואין רוח הבריות נוחה הימנו:
נעשה רש מלמעלה. בידוע ששגולין
אותו מלמעלה. להכי כמור רשים שני
מיני רשות: ולא ככפיה. לע"י
כלל: משום כבודו של דוד. שאין
הדבר נוסב נצדיקים ודוד היו לו
שגולין הרבה: ונחמיה בן חכליה.
שהיו לו שגולין הרבה מנכרים
שנמקשין להרגו על שהיה
זונה בית המקדש דכתיב נעזר
(נחמיה ד) וחתם מחזקת השלם וגו'.
ל"א היו לו קנאים מישראל דכתיב
(שם ו) רבים יהודה בעלי שנועה
לו כי הוא חתן. לשכניה בן ארם
שהיו מבין אותם. בקדושין (דף ע.)
מפרש להאי קרא ולהכי איכתב
לומר שכרשעים אמרין ולא נצדיקים:
היה שונה חמשים וחמשה פנים
כמורם ככנים. ספר ויקרא היה
מחדש בו כל שנה ושנה ודורשו
מפלגו: ו"ל חיון. לא חיו לעולם
הבא עם הנצדיקים ואין נדונין נמי
בכונס. ודוקא קאמר מלכי ישראל
אנל שלמה ודקיה מני דוד אתו
ואע"ג דכתיב כהו"ו ויעש הרע
חיון הן לעמית: אתו ואחיה. ממלכי
יהודה וקיס להו שהיו רשעים. ואמון
ויהויקים לא חשבו ואע"ג דהו
רשעים מאד דלקמן כהנו קיס
לכו דמיו: סורג אס כולן. שהיו
ננקעין ככונס המשאוי: כמ"ד סורג
ישעיה. והאי קאמר קרא מלא את
ירושלים פה לפה שנשמתו של צדיק
שקולה כמו שגולת את ירושלים
חללים: כמור. (מלכים) ודכ"ג
לג) וישם את פסל הסמל אשר
עשה בבית האלילים: ופסיב. והעמיד
את האשרים והפסילים נד"ה (שם):
ולבסוף עשה. מנשה לאותו דמות' ד'
פרוטים: כד שפירא שכינה. מכל כד
שחכם להילכ מרעה פרטוף כנגדו
ומכעוס: "מלפספסר עליו שני רעים.
שכינה ודמות הפרטוף: מלע. בית
המקדש: טעמה לו עמדה לרע.
כאשה שנעשית לרע לחנניה: טעמה
שמיים. קורי עכשיו. שנטל עבודה

1. כי בי חשק ואפלטמו: כי ויביראמי אפלטמו: ע' שכרשעים פלויה. שאינה כמורה נשית אומות המיכה אלא תלויה היא למעלה וגדלה כמורה רשים: כיון שנעשה אדם רש מלמטה. שיש לו שגולין ואין רוח הבריות נוחה הימנו: נעשה רש מלמעלה. בידוע ששגולין אותו מלמעלה. להכי כמור רשים שני מיני רשות: ולא ככפיה. לע"י כלל: משום כבודו של דוד. שאין הדבר נוסב נצדיקים ודוד היו לו שגולין הרבה: ונחמיה בן חכליה. שהיו לו שגולין הרבה מנכרים שנמקשין להרגו על שהיה זונה בית המקדש דכתיב נעזר (נחמיה ד) וחתם מחזקת השלם וגו'. ל"א היו לו קנאים מישראל דכתיב (שם ו) רבים יהודה בעלי שנועה לו כי הוא חתן. לשכניה בן ארם שהיו מבין אותם. בקדושין (דף ע.) מפרש להאי קרא ולהכי איכתב לומר שכרשעים אמרין ולא נצדיקים: היה שונה חמשים וחמשה פנים כמורם ככנים. ספר ויקרא היה מחדש בו כל שנה ושנה ודורשו מפלגו: ו"ל חיון. לא חיו לעולם הבא עם הנצדיקים ואין נדונין נמי בכונס. ודוקא קאמר מלכי ישראל אנל שלמה ודקיה מני דוד אתו ואע"ג דכתיב כהו"ו ויעש הרע חיון הן לעמית: אתו ואחיה. ממלכי יהודה וקיס להו שהיו רשעים. ואמון ויהויקים לא חשבו ואע"ג דהו רשעים מאד דלקמן כהנו קיס לכו דמיו: סורג אס כולן. שהיו ננקעין ככונס המשאוי: כמ"ד סורג ישעיה. והאי קאמר קרא מלא את ירושלים פה לפה שנשמתו של צדיק שקולה כמו שגולת את ירושלים חללים: כמור. (מלכים) ודכ"ג לג) וישם את פסל הסמל אשר עשה בבית האלילים: ופסיב. והעמיד את האשרים והפסילים נד"ה (שם): ולבסוף עשה. מנשה לאותו דמות' ד' פרוטים: כד שפירא שכינה. מכל כד שחכם להילכ מרעה פרטוף כנגדו ומכעוס: "מלפספסר עליו שני רעים. שכינה ודמות הפרטוף: מלע. בית המקדש: טעמה לו עמדה לרע. כאשה שנעשית לרע לחנניה: טעמה שמיים. קורי עכשיו. שנטל עבודה
2. ויקום מרשעים אדם: חרוע דקיה תשבר:
3. ויביראמי אפלטמו: כי ויביראמי אפלטמו: ע' שכרשעים פלויה. שאינה כמורה נשית אומות המיכה אלא תלויה היא למעלה וגדלה כמורה רשים: כיון שנעשה אדם רש מלמטה. שיש לו שגולין ואין רוח הבריות נוחה הימנו: נעשה רש מלמעלה. בידוע ששגולין אותו מלמעלה. להכי כמור רשים שני מיני רשות: ולא ככפיה. לע"י כלל: משום כבודו של דוד. שאין הדבר נוסב נצדיקים ודוד היו לו שגולין הרבה: ונחמיה בן חכליה. שהיו לו שגולין הרבה מנכרים שנמקשין להרגו על שהיה זונה בית המקדש דכתיב נעזר (נחמיה ד) וחתם מחזקת השלם וגו'. ל"א היו לו קנאים מישראל דכתיב (שם ו) רבים יהודה בעלי שנועה לו כי הוא חתן. לשכניה בן ארם שהיו מבין אותם. בקדושין (דף ע.) מפרש להאי קרא ולהכי איכתב לומר שכרשעים אמרין ולא נצדיקים: היה שונה חמשים וחמשה פנים כמורם ככנים. ספר ויקרא היה מחדש בו כל שנה ושנה ודורשו מפלגו: ו"ל חיון. לא חיו לעולם הבא עם הנצדיקים ואין נדונין נמי בכונס. ודוקא קאמר מלכי ישראל אנל שלמה ודקיה מני דוד אתו ואע"ג דכתיב כהו"ו ויעש הרע חיון הן לעמית: אתו ואחיה. ממלכי יהודה וקיס להו שהיו רשעים. ואמון ויהויקים לא חשבו ואע"ג דהו רשעים מאד דלקמן כהנו קיס לכו דמיו: סורג אס כולן. שהיו ננקעין ככונס המשאוי: כמ"ד סורג ישעיה. והאי קאמר קרא מלא את ירושלים פה לפה שנשמתו של צדיק שקולה כמו שגולת את ירושלים חללים: כמור. (מלכים) ודכ"ג לג) וישם את פסל הסמל אשר עשה בבית האלילים: ופסיב. והעמיד את האשרים והפסילים נד"ה (שם): ולבסוף עשה. מנשה לאותו דמות' ד' פרוטים: כד שפירא שכינה. מכל כד שחכם להילכ מרעה פרטוף כנגדו ומכעוס: "מלפספסר עליו שני רעים. שכינה ודמות הפרטוף: מלע. בית המקדש: טעמה לו עמדה לרע. כאשה שנעשית לרע לחנניה: טעמה שמיים. קורי עכשיו. שנטל עבודה
4. וגם דם נקי שפך: מנשה הרבה מאד עד אשר מלא את ירושלים פה לפה לבד מחמטאו אשר החטיא את יהודה לעשות הרע בעיני ה' הכא "תרגמו שחרג ישעיה במערכא אמרי שעשה צלם משאוי אלף בני אדם ובכל יום ויום הורג (את) כולם כמאן אולא הא דאמר רבה בר בר חנה שקולה נשמה של צדיק אחד כנגד כל העולם כולו כמ"ד ישעיה הרג כתיב "פסל וכתוב "פסילים א"ר יוחנן בתחלה עשה לו פרצוף אחד ולבסוף עשה לו ארבעה פרצופים כרי שחראה שכינה ותכעסו אחו העמידו בעלייה שנאמר ואת המזבחות אשר על הגג עליית אחו וגו' מנשה העמידו בהיכל שנאמר י'ישם את פסל האשרה אשר עשה בבית אשר אמר ה' אל דוד ואל שלמה [בנו] בבית הזה ובירושלים אשר בחרתי מכל שבטי ישראל אשים את שמי לעולם אמן הכניסו לבית קדשי הקדשים שנאמר "כי קצר המצע מהשתרע והמכסה צרה כהחכם מאי כי קצר המצע מהשתרע אמר ר' רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יוחנן [כי] קצר המצע זה מלהשתרע עליו שני רעים כאחד מאי והמכסה צרה וגו' אמר רבי שמואל בר נחמני רבי יוחנן כי היה משי להאי קרא היה קא בבי מי שכתב בו "כונם כנר מי הים תעשה לו מכסה צרה [אחו במל את העבודה] וחתם את התורה שנאמר "צור תעודה חתום תורה בלמודי מנשה יקדר את האזכרות והרם את המזבח אמן [שרף את התורה] והעלה שממית על גבי המזבח אחו התיך את הקורה מנשה בא על אחותו אמן בא על אמו שנאמר "כי הוא אמן הרבה אשמה ר' רבי יוחנן ור"א חד אמר ששרף את התורה וחד אמר שבא על אמו אמרה לו אמו כלום יש לך הנאה ממקום שיצאת ממנו א"ל כלום אני עושה אלא להכניס את בוראי כי אתא יהויקים אמר קמאי לא ידעי לארגו כלום אנו צריכין אלא לאורו יש לנו זהב פרויים שאנו משתמשים בו יטול אורו אמרו לו והלא כסף וזהב שלו הוא שנאמר "לי הכסף ולי הזהב נאם ה' צבאות אמר להם כבר נתנו לנו שנאמר "השמים שמים לה' והארץ נתן לבני האדם א"ל רבא לרבה בר מרי מפני מה לא מנו את יהויקים משום דכתיב ביה "ויתר דברי יהויקים ותועבותיו אשר עשה והנמצא עליו מאי והנמצא עליו רבי יוחנן ור"א חד אמר שחקק שם עבודת כוכבים על אמתו וחד אמר שחקק שם שמים על אמתו א"ל במלכים לא שמעתי בהדיוטות שמעתי מה לא מנו את מיכה מפני שפסל מצויה לעוברי דרכים שנאמר "כל העובר ושם אל הלוים "ועבר בים צרה והכה בים גלים א"ר יוחנן זה פסלו של מיכה תניא רבי נתן אומר מגרב לשילה ג' מילין והיה עשן המערכה ועשן פסל מיכה מתערבין זה בזה בקשו מלאכי השרת לדחפו אמר להן הקב"ה "בכבודי לא מחיתם על כבודו של בשר דם ועל דבר זה נענשו אנשי פלגש בנבעה אמר להן הקב"ה "בכבודי לא מחיתם על כבודו של בשר דם מחיתם א"ר יוחנן משום רבי יוסי בן קסמא גדולה לגימה שהרחיקה שתי משפחות מישראל שנאמר "על דבר אשר לא קדמו אחכם בלחם ובמים ורבי יוחנן ידיה אמר מרחקת את הקרובים ומקרבת את הרחוקים ומעלמת עינים מן הרשעים ומשרה שכניה על נביאי הבעל "ושגנתו עולה דון מרחקת את הקרובים מעמון
5. וישם את פסל הסמל: מנשה לאותו דמות' ד' פרוטים: כד שפירא שכינה. מכל כד שחכם להילכ מרעה פרטוף כנגדו ומכעוס: "מלפספסר עליו שני רעים. שכינה ודמות הפרטוף: מלע. בית המקדש: טעמה לו עמדה לרע. כאשה שנעשית לרע לחנניה: טעמה שמיים. קורי עכשיו. שנטל עבודה
6. ותפלתו ודקיה לו: ויביראמי אפלטמו: כי ויביראמי אפלטמו: ע' שכרשעים פלויה. שאינה כמורה נשית אומות המיכה אלא תלויה היא למעלה וגדלה כמורה רשים: כיון שנעשה אדם רש מלמטה. שיש לו שגולין ואין רוח הבריות נוחה הימנו: נעשה רש מלמעלה. בידוע ששגולין אותו מלמעלה. להכי כמור רשים שני מיני רשות: ולא ככפיה. לע"י כלל: משום כבודו של דוד. שאין הדבר נוסב נצדיקים ודוד היו לו שגולין הרבה: ונחמיה בן חכליה. שהיו לו שגולין הרבה מנכרים שנמקשין להרגו על שהיה זונה בית המקדש דכתיב נעזר (נחמיה ד) וחתם מחזקת השלם וגו'. ל"א היו לו קנאים מישראל דכתיב (שם ו) רבים יהודה בעלי שנועה לו כי הוא חתן. לשכניה בן ארם שהיו מבין אותם. בקדושין (דף ע.) מפרש להאי קרא ולהכי איכתב לומר שכרשעים אמרין ולא נצדיקים: היה שונה חמשים וחמשה פנים כמורם ככנים. ספר ויקרא היה מחדש בו כל שנה ושנה ודורשו מפלגו: ו"ל חיון. לא חיו לעולם הבא עם הנצדיקים ואין נדונין נמי בכונס. ודוקא קאמר מלכי ישראל אנל שלמה ודקיה מני דוד אתו ואע"ג דכתיב כהו"ו ויעש הרע חיון הן לעמית: אתו ואחיה. ממלכי יהודה וקיס להו שהיו רשעים. ואמון ויהויקים לא חשבו ואע"ג דהו רשעים מאד דלקמן כהנו קיס לכו דמיו: סורג אס כולן. שהיו ננקעין ככונס המשאוי: כמ"ד סורג ישעיה. והאי קאמר קרא מלא את ירושלים פה לפה שנשמתו של צדיק שקולה כמו שגולת את ירושלים חללים: כמור. (מלכים) ודכ"ג לג) וישם את פסל הסמל אשר עשה בבית האלילים: ופסיב. והעמיד את האשרים והפסילים נד"ה (שם): ולבסוף עשה. מנשה לאותו דמות' ד' פרוטים: כד שפירא שכינה. מכל כד שחכם להילכ מרעה פרטוף כנגדו ומכעוס: "מלפספסר עליו שני רעים. שכינה ודמות הפרטוף: מלע. בית המקדש: טעמה לו עמדה לרע. כאשה שנעשית לרע לחנניה: טעמה שמיים. קורי עכשיו. שנטל עבודה
7. ואת המזבחות אשר: מנשה לאותו דמות' ד' פרוטים: כד שפירא שכינה. מכל כד שחכם להילכ מרעה פרטוף כנגדו ומכעוס: "מלפספסר עליו שני רעים. שכינה ודמות הפרטוף: מלע. בית המקדש: טעמה לו עמדה לרע. כאשה שנעשית לרע לחנניה: טעמה שמיים. קורי עכשיו. שנטל עבודה
8. וישם את פסל: מנשה לאותו דמות' ד' פרוטים: כד שפירא שכינה. מכל כד שחכם להילכ מרעה פרטוף כנגדו ומכעוס: "מלפספסר עליו שני רעים. שכינה ודמות הפרטוף: מלע. בית המקדש: טעמה לו עמדה לרע. כאשה שנעשית לרע לחנניה: טעמה שמיים. קורי עכשיו. שנטל עבודה
9. כי קצר המצע: מנשה לאותו דמות' ד' פרוטים: כד שפירא שכינה. מכל כד שחכם להילכ מרעה פרטוף כנגדו ומכעוס: "מלפספסר עליו שני רעים. שכינה ודמות הפרטוף: מלע. בית המקדש: טעמה לו עמדה לרע. כאשה שנעשית לרע לחנניה: טעמה שמיים. קורי עכשיו. שנטל עבודה
10. כנס כנר מי הים נתן: מנשה לאותו דמות' ד' פרוטים: כד שפירא שכינה. מכל כד שחכם להילכ מרעה פרטוף כנגדו ומכעוס: "מלפספסר עליו שני רעים. שכינה ודמות הפרטוף: מלע. בית המקדש: טעמה לו עמדה לרע. כאשה שנעשית לרע לחנניה: טעמה שמיים. קורי עכשיו. שנטל עבודה
11. צור תעודה חתום: מנשה לאותו דמות' ד' פרוטים: כד שפירא שכינה. מכל כד שחכם להילכ מרעה פרטוף כנגדו ומכעוס: "מלפספסר עליו שני רעים. שכינה ודמות הפרטוף: מלע. בית המקדש: טעמה לו עמדה לרע. כאשה שנעשית לרע לחנניה: טעמה שמיים. קורי עכשיו. שנטל עבודה
12. ולא נכנס מלפניו: מנשה לאותו דמות' ד' פרוטים: כד שפירא שכינה. מכל כד שחכם להילכ מרעה פרטוף כנגדו ומכעוס: "מלפספסר עליו שני רעים. שכינה ודמות הפרטוף: מלע. בית המקדש: טעמה לו עמדה לרע. כאשה שנעשית לרע לחנניה: טעמה שמיים. קורי עכשיו. שנטל עבודה
13. לי הכסף ולי הזהב: מנשה לאותו דמות' ד' פרוטים: כד שפירא שכינה. מכל כד שחכם להילכ מרעה פרטוף כנגדו ומכעוס: "מלפספסר עליו שני רעים. שכינה ודמות הפרטוף: מלע. בית המקדש: טעמה לו עמדה לרע. כאשה שנעשית לרע לחנניה: טעמה שמיים. קורי עכשיו. שנטל עבודה
14. והשמים שמים לה': מנשה לאותו דמות' ד' פרוטים: כד שפירא שכינה. מכל כד שחכם להילכ מרעה פרטוף כנגדו ומכעוס: "מלפספסר עליו שני רעים. שכינה ודמות הפרטוף: מלע. בית המקדש: טעמה לו עמדה לרע. כאשה שנעשית לרע לחנניה: טעמה שמיים. קורי עכשיו. שנטל עבודה
15. ויתר דברי יהויקים: מנשה לאותו דמות' ד' פרוטים: כד שפירא שכינה. מכל כד שחכם להילכ מרעה פרטוף כנגדו ומכעוס: "מלפספסר עליו שני רעים. שכינה ודמות הפרטוף: מלע. בית המקדש: טעמה לו עמדה לרע. כאשה שנעשית לרע לחנניה: טעמה שמיים. קורי עכשיו. שנטל עבודה
16. ויביראמי אפלטמו: כי ויביראמי אפלטמו: ע' שכרשעים פלויה. שאינה כמורה נשית אומות המיכה אלא תלויה היא למעלה וגדלה כמורה רשים: כיון שנעשה אדם רש מלמטה. שיש לו שגולין ואין רוח הבריות נוחה הימנו: נעשה רש מלמעלה. בידוע ששגולין אותו מלמעלה. להכי כמור רשים שני מיני רשות: ולא ככפיה. לע"י כלל: משום כבודו של דוד. שאין הדבר נוסב נצדיקים ודוד היו לו שגולין הרבה: ונחמיה בן חכליה. שהיו לו שגולין הרבה מנכרים שנמקשין להרגו על שהיה זונה בית המקדש דכתיב נעזר (נחמיה ד) וחתם מחזקת השלם וגו'. ל"א היו לו קנאים מישראל דכתיב (שם ו) רבים יהודה בעלי שנועה לו כי הוא חתן. לשכניה בן ארם שהיו מבין אותם. בקדושין (דף ע.) מפרש להאי קרא ולהכי איכתב לומר שכרשעים אמרין ולא נצדיקים: היה שונה חמשים וחמשה פנים כמורם ככנים. ספר ויקרא היה מחדש בו כל שנה ושנה ודורשו מפלגו: ו"ל חיון. לא חיו לעולם הבא עם הנצדיקים ואין נדונין נמי בכונס. ודוקא קאמר מלכי ישראל אנל שלמה ודקיה מני דוד אתו ואע"ג דכתיב כהו"ו ויעש הרע חיון הן לעמית: אתו ואחיה. ממלכי יהודה וקיס להו שהיו רשעים. ואמון ויהויקים לא חשבו ואע"ג דהו רשעים מאד דלקמן כהנו קיס לכו דמיו: סורג אס כולן. שהיו ננקעין ככונס המשאוי: כמ"ד סורג ישעיה. והאי קאמר קרא מלא את ירושלים פה לפה שנשמתו של צדיק שקולה כמו שגולת את ירושלים חללים: כמור. (מלכים) ודכ"ג לג) וישם את פסל הסמל אשר עשה בבית האלילים: ופסיב. והעמיד את האשרים והפסילים נד"ה (שם): ולבסוף עשה. מנשה לאותו דמות' ד' פרוטים: כד שפירא שכינה. מכל כד שחכם להילכ מרעה פרטוף כנגדו ומכעוס: "מלפספסר עליו שני רעים. שכינה ודמות הפרטוף: מלע. בית המקדש: טעמה לו עמדה לרע. כאשה שנעשית לרע לחנניה: טעמה שמיים. קורי עכשיו. שנטל עבודה

